

— "Αλλως τε ὁ Γῶγος πρὶν νὰ πέσῃ χαμῶ, εἶδε πάλιν τὸν κύριον δὲ Καρνοέλ. Τὸν εἶδεν ἀπὸ μακρὰν ὀπίσω ἀπὸ τὰ γιανὰ ἑνὸς παραθύρου νὰ κρατῇ ἕνα κερί εἰς τὸ χέρι καὶ τὸ κινεῖσε διὰ νὰ κινήσῃ τὴν προσοχήν.

— Καὶ αὐτὸ ἔγινε πρὸ μηνός, δὲν εἶν' ἔτσι ;

— Ἀκριβῶς τὴν ἡμέραν ποῦ εἶχα τὴν εὐτυχίαν νὰ σὰς συνοδεύσω εἰς τὸ δάσος.

— Καὶ ἡ δεσποινὶς Δορξέρ ἐπερίμενεν εἰς τὴν δεινδροστοιχίαν Μπουλώ τὸν κύριον δὲ Καρνοέλ, ὁ ὁποῖος δὲν ἦλθε.

— Διότι οἱ ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι τὸν ἐκράτουν τὸν ἐμπόδισαν νὰ ἐξέλθῃ. Θὰ ἐκπλαγῇτε ὅμως πολὺ ἅμα σὰς εἰπῶ ποῖος κατοικεῖ εἰς τὸ μέγαρον αὐτό, εἰς τὸ ὁποῖον εἶνε αἰχμάλωτος ὁ Ροβέρτος.

Κατοικεῖ ὁ Ρῶσσοι συνταγματάρχης...

— Ὁ Βορισῶφ ! ἀνέκραξεν ἡ κόμησσα. Ἄ! τὸν ἀθλιόν ! αὐτὸς μόνος ἦτο ἱκανὸς τοιαύτης πράξεως. Νὰ σύρῃ τὸν ἄνθρωπον εἰς ἐνέδραν καὶ νὰ τὸν κρατῇ διὰ τῆς βίας... Ἄ! αὐτὰ μόνον ἐκείνοι καὶ οἱ ὁμοῖοί του τὰ κάμνουν.

— Λοιπὸν παραδέχεσθε καὶ σεῖς καθῶς καὶ γῶ ὅτι αὐτὸς ὁ συνταγματάρχης μετεχειρίσθη πχνουργίαν διὰ νὰ συλλάβῃ τὸν κύριον δὲ Καρνοέλ καὶ βίαν διὰ νὰ τὸν κρατήσῃ ;

— Σκέπτομαι ὅτι θὰ εἴμεθα εὐτυχεῖς ἂν δὲν τὸν ἐφόνευσε.

— Πῶς ! εἶνε ἄξιος νὰ. . .

— Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶνε μυστικὸς πράκτωρ τῆς Ρῶσσικῆς ἀστυνομίας εἰς τὸ ἐξωτερικόν. Οὐδέποτε πρὸ οὐδενὸς μέσου ὑποχωρεῖ διὰ νὰ μάθῃ ποῖος τοῦ ἐκλεψε τὰ ἔγγραφα του. Κατηγόρησαν τὸν κύριον δὲ Καρνοέλ τὸν συνέλαβε κατ' ἀρχὰς καὶ ἔπειτα τὸν ἠπειλῆσε διὰ τῶν τρομεροτέρων βασάνων νὰ τοῦ εἰπῇ ποῖος ἔχει τὸ κιβωτιδίον του.

Ὁ κύριος δὲ Καρνοέλ δὲν τοῦ εἶπε τίποτε, ἀφοῦ δὲν ἤξευρε καὶ ὁ Βορισῶφ, ὁ ὁποῖος ἐξετέθη, διότι τὸν συνέλαβε δὲν μπορεῖ νὰ τὸν ἀφήσῃ ἐλεύθερον.

Ὁ Βορισῶφ θὰ τὸν δολοφονήσῃ, ἂν δὲν τὸ ἔκαμε μέχρι τοῦδε.

Δὲν πρέπει νὰ χάσωμεν στιγμήν διὰ νὰ σώσωμεν αὐτὸν τὸν ταλαίπωρον νέον, καὶ μόνῃ ἐγὼ δύναμαι νὰ τὸν σώσω.

Σὰς παρακαλῶ λοιπὸν νὰ μὴ ἐνεργήσετε τίποτε σεῖς.

— Νὰ μὴ ἐνεργήσω . . . ἐπανάλαβεν ὁ Μάξιμος. Μὰ . . . ἔκαμα κῆτι τι . . .

— Τί ; ἠρώτησε, ζωηρῶς ἡ κόμησσα.

— Κῆτι τι πολὺ φυσικόν. Ἀφοῦ ἤκουσα τὴν διήγησιν τοῦ Γῶγου, τὸν ὠδήγησα εἰς τὸ σπίτι του, καὶ ἔπειτα χωρὶς νὰ χάσω καιρὸν ἐπέστρεψα εἰς τὴν ὁδὸν Βινιὺ καὶ ἐζήτησα τὸν συνταγματάρχην Βορισῶφ.

— Ἄχ ! μὰ αὐτὸ ἦτο τρέλα. Δὲν σὰς ἐδέχθη, ὑποθέτω.

— Ἀπ' ἐναντίας μ' ἐδέχθη ἀμέσως, τοῦ εἶχα στείλει προηγουμένως τὸ ἐπισκεπτήριόν μου. Εἴξευρε πολὺ καλὰ τὸ ὄνομά μου καὶ ὑπέθεσέ πως μὲ στέλλει ὁ θεὸς μου.

— Καὶ τί τοῦ εἶπατε, Θεέ μου ;

— Ἀλλὰ τὸν ἠρώτησα κατ' ἀρχὰς τί ἔκανε τὸν κύριον δὲ Καρνοέλ.

— Ἄ ! ἐψιθύρισε ἡ κόμησσα τὸ πᾶν κατεστράφη.

— Πῶς ; ἀνέκραξεν ὁ Μάξιμος. Μοῦ φαίνεται πῶς δὲν εἰμποροῦσα νὰ τοῦ πῶ τίποτε καλλίτερον. Ἐκτύπησα κατ' εὐθεῖαν εἰς τὸν σκοπὸν διὰ νὰ ἰδῶ κατὰ πόσον θὰ ταραχθῇ.

— Καὶ νομίζετε πῶς ἐπετύχαστε ;

— Μὰ τὸν Θεόν, δὲν ἔμπορῶ νὰ σὰς βεβχιώσω ἂν ἐταράχθῃ. Αὐτοὶ οἱ Ρῶσσοι εἶνε πολὺ ψυχραῖμοι ἄνθρωποι.

— Ἐπὶ τέλους τί ἀπεκρίθη ;

— Ἦρχισε νὰ μ' ἐρωτᾷ διαπύ ἀπευθύνομαι εἰς αὐτόν, προσεποιήθη ὅτι ἡ μόλις τὸν ἐγνώριζε καὶ μοῦ εἶπεν ὅτι ἡγνῶσι τὰς περιπετείας του.

Τοῦ ὑπέμνησα τότε τὴν κλοπὴν τοῦ κιβωτιδίου του καὶ ὅτι ὑπεσχέθη εἰς τὸν θεῖόν μου νὰ ἐπανεύρῃ τὸν κύριον δὲ Καρνοέλ.

Ἐξεπλάγη ὅτι εἶμαι τόσῳ καλὰ πληροφορημένος καὶ δὲν ἠρνήθη, ἀλλὰ προσέθηκεν ὅτι αἱ ἐρευνάι του δὲν κατέληξαν εἰς αἴσιον πέρας.

Τότε τοῦ εἶπα καθαρὰ ὅτι εἶδαν τὸν κύριον δὲ Καρνοέλ νὰ ἐμβῇ μὲ τὸ ἄμαξι εἰς τὸ μέγαρόν σου, ὅτι δὲν τὸν εἶδαν νὰ ἐξέλθῃ καὶ ὅτι θὰ ἦτο ἀκόμη μέσα.

— Καὶ σεῖς ἐνομίζατε ὅτι μὲ αὐτόν τὸν τρόπον ἤθελεν ὁμολογήσει ὁ Βορισῶφ καὶ θὰ σὰς ἀπέδιδε τὸν αἰχμάλωτόν του ;

— Ὁμολογῶ ὅτι δὲν ἐσκέφθην πολὺ . . . ἐνήργησα αὐτομάτως καὶ λυπούμαι, ἀφοῦ δὲν τὸ ἐπιδοκιμάζετε σεῖς, εἶπεν ὁ Μάξιμος βλέπων ὅτι ἡ κόμησσα ἔκρινε τὴν διαγωγὴν του ἄσκετον.

— Ὡ ! εἶπεν ἡ κόμησσα, δὲν σὰς κατηγορῶ διὰ τίποτε. Καὶ σεῖς ἐνομίσαστε ὅτι ἐνεργεῖτε καθὼς ἔπρεπε.

Εἰπέ τε μοῦ ἐπὶ τέλους πῶς ἔληξεν ἡ σκηνή.

— Πολὺ κακὰ ὁ συνταγματάρχης ἠρνήθη αὐθαδῶς, καὶ τὸν ἠπειλῆσα ὅτι θὰ ζητήσω τὴν συνδρομὴν τοῦ ἀστυνομίου.

— Αὐτὸ μόνον ἔλειπε.

— Ἦμουν ὠργισμένος . . . δὲν ἤξευρα τί ἔκαμα, ἐπὶ τέλους μὲ προσεκάλεσε νὰ ἐξέλθω, καὶ γῶ ἔφυγα καὶ τοῦ εἶπα πῶς θὰ τοῦ στείλω τοὺς μάρτυράς μου.

— Δὲν τοὺς ἐστείλατε ὅμως, ἐλπίζω.

— Ὁχι. Δὲν εἶχα καιρόν.

— Καὶ πιστεύω, πῶς δὲν θὰ τοὺς στείλετε.

— Ὁ Βορισῶφ τοὺς περιμένει.

— Ἐγὼ εἶμαι πεπεισμένη περὶ τοῦ ἐναντίου. Ὁ Βορισῶφ ἔξυρει πολὺ καλὰ, ὅτι μία τοιαύτη ὑπόθεσις εἶνε ἀδύνατον νὰ ἔχῃ συνεπείας. Ἐχει δὲ καὶ ἀπάντησιν ἐτοιμὴν, καθ' ἣν περιστάσιν τοῦ στείλετε τοὺς μάρτυράς σας. Λησμονήσατε λοιπὸν τὰ χθεσινὰ, καὶ ἄς σκεφθῶμεν πῶς νὰ τὰ διορθώσωμεν.

— Μὲ θεωρεῖτε λοιπὸν ἱκανὸν ἀκόμη νὰ σὰς βοηθήσω εἰς τὴν γενναίαν αὐτὴν ἐπιχείρησιν σας ;

— Ἀμφιβάλλετε ; Νομίζετε ὅτι ἂν

δὲν εἶχα εἰς σὰς ἀπόλυτον ἐμπιστοσύνην, θὰ σὰς ἐξεμυστηρεῖομένην τόσα σχέδια μου ; Δὲν ἐννοεῖτε, ὅτι εἴθε ὁ μόνος ἀνὴρ, τὸν ὁποῖον δύναμαι νὰ λάβω σύμμαχον εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ σχεδίου μου, τὸ ὁποῖον συνέλαβα διὰ τὴν ἐπανόρθωσιν τῆς ἀδικίας ;

Ἐπεταί συνέχεια.

Αἰσθητικὸν

Κ. ΦΕΡΕΤΕΡ

ΕΝΕΚΑ ΤΟΥ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΥ

Διήγημα.

Τὸ Βλιδάχ εἶνε ἡ ὠραιότερα πόλις τῆς ἐπαρχίης Ἀλγερίας ὡς ἐπὶ χάρις ὅα-

σις περιστοιχίζεται ὑπὸ πορτοκαλλεῶν, ροιῶν καὶ δαφνῶν καὶ διαρρέεται ὑπὸ τοῦ διαυγοῦς ὡς ὁ κρύσταλλος Οὐεδ-ελ-κεβίρ, παρὰ τοὺς πρόποδας τοῦ πολυκορύφου ὄρους Ἀτλαντος, ἐν τῇ εὐφρόφῳ πεδιάδι Μετιδτσα. Οἱ κάτοικοι, οἵτινες καυχῶνται ὅτι κατάγονται ἀπὸ τοὺς ποτε ἐν Ἰσπανίᾳ ἐγκατασταθέντας μαύρους, εἰσὶν ἐξαισία φυλῇ, νοσημονεστέρα καὶ φιλελευθερωτέρα τοῦ λοιποῦ πληθυσμοῦ τῆς Ἀλγερίας. Ἐν τοῖς συσκήσις κήποις καὶ παρὰ τὴν ὑπὸ τῆς ροδοδάφνης περιστοιχιζομένην ὁχθὴν τοῦ ποταμοῦ ἀντιλαμβάνεται τις συχνότατα τοῦ ἡχοῦ τῆς δερβούκας ἢ μουσικῆ καὶ τὸ ἄσμα ἀγαπῶνται ἐκεῖ μετ' ἀληθοῦς περιπαθείας καὶ ἰδοὺ διαπύ ἐνεθουσιάζετο ὅλον συγχρόνως τὸ Βλιδάχ διὰ τὴν Ἰτσαν, τὴν ἀοιδόν, ἥτις μετὰ μελωδικῆς φωνῆς ἐγνώριζε νὰ ᾄδῃ.

Ἡ Ἰτσα ἦτο πρὸς τοὺτοις βεβαίως καὶ ἐνδιαφέρουσα καλλονὴ εἰς τὸ εἶδος τῆς εἶχε ραδινὸν καὶ εὐκαμπτον ἀνάστημα, ἐπιδερμίδα μαλακὴν ὡς τὸ βελούδον καὶ μεγάλους γλυκυτάτους ὀφθαλμούς, οἵτινες ἔλαμπον καὶ ἀπήστραπτον ὡς πῦρ ἢ πλουσία τῆς κόμης ἥτο τεχνικώτατα κτενισμένη καὶ περιέβαλλε λεπτοφυεῖς πρόσωπον ἐμφαίνον πλείονα νοημοσύνην καὶ συνέσειν τῆς συνήθως παρὰ ταῖς γυναῖκιν ἐκείνων τῶν μερῶν ἀπαντώσης.

Τοῦτο βεβαίως προήρχετο, διότι ἡ Ἰτσα δὲν διῆγε τὸν μονότονον καὶ πρὸς πᾶσαν σχέσιν πρὸς τὸν ἔξω κόσμον ἀποκελεισμένον βίον τῶν ἐκεῖ γυναικῶν, ἀλλὰ καθ' ἑκάστην εἶχεν εὐκαιρίαν πολλοὺς νὰ βλέπῃ καὶ μετὰ πολλῶν νὰ συνδιαλέγεται. Ἦδε μὲν τὴν ἐσπέραν ἔν τινι ἀραβικῷ καφενεῖῳ τὰ ἀρκοῦντως μονότονα ἐθνικὰ τῆς ἄσματος, ἐνώπιον πολυαριθμοῦ ἀκροατηρίου, τὴν δὲ ἡμέραν, μένουσα ἐν τῇ κομφῇ αὐτῆς μικρᾷ κατοικίᾳ, παρ' ἐαυτῇ ἔχουσα ὡς θεράπαινίδα Αἰθιοπίδα τινὰ, ἐδέχετο ἐνίοτε τοὺς γνωστούς τῆς καὶ φίλους λέγομεν σκοπίμως φίλους ἢ λατρευτάς, διότι αὕτη κατ' οὐδένα τρόπον πρὸς οὐδένα τῶν ἐπιδιωκόντων τὴν εὐνοιαν αὐτῆς συνεπάθει, λέγουσα πάν-

ὅτι δὲν ἠδύνατο τόσον εὐκόλως νὰ ποφαισίσῃ.

Ἀλλὰ τοῦτο ἀκριβῶς προσέθετεν αὐτῇ ἀπαράμιλλον χάριν εἰς τὰ ὄμματα σύμπαντος τοῦ κοινοῦ τοῦ Βλιδάχ· ἐπὶ τοῦτῃ διεκρίνετο αὕτη πάντων τῶν λοιπῶν κατοίκων, προθυμοποιουμένου ἐνὸς ἐκάστου νὰ φανερώσῃ τῇ ὥραίᾳ Ἰτσα τὸν θαυμασμόν του, τὴν δὲ καρδίαν καὶ τὴν χεῖρα αὐτῆς, εἰ δυνατόν, νὰ κατακτήσῃ. Τοῦτο ὅμως δὲν ἦτο τόσῳ εὐκόλῳ, ἀλλ' ἀπῆρτετο πρὸς τοῦτο πλέον ἢ πλούτος, κοινωνικὴ τάξις, νεότης. Ἐλεγε δὲ ποτε αὕτη ἡ Ἰτσα, ὅτι ὁ ἐκλεκτός της πρὸ πάντων ἔδει νὰ διαφέρῃ τῶν λοιπῶν· ἀλλὰ πῶς; τοῦτο οὐδεὶς ἠδύνατο τόσῳ εὐκόλως νὰ συμπεράνῃ.

Πολλάκις ἤδη προσεφέρθησαν αὐτῇ κάλλιστοι γαμβροί· ἀλλ' ἡ Ἰτσα ἐκαστοτε ἀνυψοῦσα τοὺς ὤμους ἀπεποιεῖτο, μεταξὺ δὲ τούτων καὶ εἰς τινα Ἀγῶν πανθομολογουμένως πλούσιον.

— Μπα! διατί νὰ ὑπανδρευθῇ; ἀπῆντησεν ἡ κόρη.

— Διὰ νὰ ἔχῃς σύζυγον ἀγαπῶντά σε καὶ δυνάμενον νὰ σοὶ παρέχῃ ἀπάσας τὰς ἡδονὰς καὶ τὰς ἀναπαύσεις τοῦ βίου, καὶ πρὸς τούτοις τὴν τιμὴν, ὅτι θὰ καταικῆς εἰς τὴν σκηνὴν ἐνὸς Ἀγῶ.

— Τοῦτο λέγεις τόρᾳ, ἀλλ' εἰμαι πεπεισμένη, ὅτι ἐὰν παρεδεχόμην τὴν πρότασίν σου ἤθελες πάραυτα μεταμεληθῆ, διότι μὲ ἐνυμφεύθης. Διότι, ἐν πρώτοις, εἰμαι πολὺ χαϊδευμένη καὶ μαλακῇ, οὐδέποτε δὲ θὰ ἔφερον ὕδωρ καὶ κανσόξυλα, οὐδὲ σίτον θὰ ἤλεθον, οὐδὲ τὸ βουρνούζιον σου θὰ ὕφαινον.

— Δὲν σημαίνει τοῦτο τίποτε· δύνασαι νὰ κάμῃς τὸ πᾶν κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν σου, διότι σὺ μέλλεις νὰ γίνῃς βασίλισσα τῆς σκηνῆς μου, καὶ αἱ τρεῖς ἀλλοι μου σύζυγοι ὀφείλουσι νὰ ἐκτελῶσι τὴν ἐργασίαν, τὴν ὁποίαν σὺ θὰ καταφρονῇς.

— Ἐὰν ποτὲ ἔμελλον νὰ ὑπανδρευθῶ, δὲν θὰ ἐπετρέπετο οὐδεμίαν ἄλλην γυναῖκα νὰ ἔχῃ ὁ σύζυγός μου πλὴν ἐμοῦ.

— Ἐστὼ ὑπέλαβεν ὁ Ἀγῶ. Ἐν τῇ αὐτῇ περιπτώσει ἀποβάλλω τὰς γυναῖκάς μου, τὰς δ' ἐργασίας θὰ κάμω διὰ τινος Αἰθιοπίδος.

— Δὲν ἀρκεῖ ὅμως τοῦτο· θέλω νὰ εἰμαι ἐλευθέρᾳ ὡς εὐρωπαῖα, νὰ ἔρχωμαι μαζὺ σου εἰς τὸ Βλιδάχ· προσέτι δὲ εἰς τὴν σκηνὴν νὰ μὴ μένω μόνη, ἀλλ' ὁσάκις ἐπιθυμῶ νὰ καλῶ τοὺς φίλους μου.

— Τοὺς φίλους σου νὰ καλῇς; ἤξεύρεις καλῶς ὅτι τοῦτο δὲν εἶνε δυνατόν· τί θὰ ἔλεγον δι' ἐμέ;

— Τί σὲ μέλλει; ἀπῆντησε σκωπτικῶς μειδιῶσα ἡ Ἰτσα, γνωρίζεις βέβαιως κάλλιστα, ὅτι τοὺς φίλους μου, ὡς φίλους δέχομαι.

— Ὁ Ἀγῶ δὲν ἀπῆντησεν.

— Βλέπω τώρα πῶς δὲν εἶσαι ὁ ἀνὴρ, τὸν ὁποῖον ζητῶ, καὶ ἐπομένως οὐδέποτε θὰ ἔζωμεν ἐν ὁμονοίᾳ, εἶπεν ἡ Ἰτσα γελῶσα· ὁ Ἀλλὰχ ἄς εἶνε μαζὺ σου!

— Ὁ Ἀγῶς ἀπῆλθε σιωπῶν καθ' ὁδὸν ὁμῶς ἐσχέπετο.

— Αὐτὸ τὸ κορίτσι δὲν εἶνε ὅτ' ἀκαλὰ του πραγματικῶς· ἓνα ἄνδρα ὅσ' ἔμειν νὰ μὴν θέλῃ νὰ ὑπανδρευθῇ! εἶνε τοῦτο δυνατόν; ἀλλ' ἡ ἰδέα νὰ προσκαλῇ εἰς τὴν σκηνὴν μου ἐπισκέψεις ὅταν θέλῃ! Ἀχ! τὰ ἤθη ἀλλάσσουν, οἱ καλοὶ καιροὶ παρήλθον· κατὰ τοὺς καιροὺς ἐκεῖνο δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ μοῦ συμβῶσιν αὐτά· ἄλλως θὰ ἐτελείωνον ἐντὸς ὀλίγου μὲ τὴν ὑπερήφανον μικράν. Ὅλας αὐτὰς τὰς γελοίας ἰδέας τὰς χρεωστεῖ εἰς τὴν συναναστροφὴν τῆς μὲ τοὺς σκύλους, τοὺς χρίστιανούς, οἱ ὅποιοι καταρραμένοι αἰωνίως νὰ εἶνε. Ἀχ! οἱ καλοὶ καιροὶ, οἱ καλοὶ καιροὶ!

— Ἐν τούτοις ὁ ἀξιώτιμος Ἀγῶς παντελῶς ἐλησμόνησεν, ὅτι κατὰ τοὺς πάνυ περιφήμους ἐκείνους καιροὺς, ὁ μὲν πατήρ του ἦτο μόνον ἀπλὸς βοσκός, αὐτὸς δὲ πτωχὸν βοσκόπουλον.

Ἡ Ἰτσα ἐγκαίρως ἠδυνήθη νὰ καταστῇ ἀνεξάρτητος. Κατήγετο ἐκ τῆς φυλῆς τῶν Οὐλας-Νάυλς, καὶ ὁ ὀλίγος ποίμνιόν ἔχων πατῆρός της—ἀντ' αὐτῶν ὅμως μεγάλῃν ἀγέλην τέκνων—ἐφόρτωσε κατὰ τινα ὥραίαν πρωΐαν, ὅτε ἡ μικρὰ του κόρη τὸ δέκατον τρίτον ἔτος τῆς ἡλικίας αὐτῆς ἦγε, κάμηλόν τινα μετὰ μικρῆς σκηνῆς, τάπητος καὶ μερικῶν χονδράκων σίτου καὶ ἀσκοῦ ὕδατος, παρέδωκε δὲ ταῦτα πάντα τῇ Ἰτσᾷ, εἰς ἣν εἶπεν ὅτι δύναται νὰ πέλθῃ, νὰ εὕρῃ τύχην.

— Ὅταν ἀποκτήσῃς ἀρκετὰ χοῦρα νὰ δύνασαι νὰ ἐπανεέλθῃς, καὶ τότε θὰ εὕρῃς χωρὶς κόπον ἄνδρα, εἶπεν ὁ τρυφερός πατήρ θέτων τὴν κόρην του ἐπὶ τῆς κάμηλόν καὶ διὰ τελευταίαν ἔτι φορὰν ἀτενίζων αὐτήν.

— Ὁ Ἀλλὰχ οὕτω θέλει, ἐσχέφατο ἡ Ἰτσα καὶ κατέλιπε χωρὶς ἐγκάρδιον θλῆψιν τὴν πατρικὴν σκηνήν.

Ἡ κάμηλός της ἤρξατο βαδίζουσα ἐν τάχει. Τὴν ἐσπέραν ἐπῆξε τὴν σκηνὴν τῆς ἐπὶ καταλλήλῳ θέσεως, ἐκοιμήθη ἐπὶ τοῦ τάπητός της καὶ ἐξηκολούθησε τὴν πρωΐαν τὴν πορείαν της ἐως αὐτῆς, ἀφικομένη εἰς τὸ Βλιδάχ, ἀπεφάσισεν ἐκεῖ νὰ μένῃ. Ἐνταῦθα ἐγνωρίσθη πάραυτα τυχαίως μετὰ τινος νέου Γάλλου ἀξιωματικοῦ, ὅστις εὗρισκεν εὐχαρίστησιν εἰς τὸ ζῶηρόν της πνεῦμα. Τὴν μετεχειρίζετο μετὰ μεγίστης φιλοφροσύνης, ὥστε αὕτη ἠδυνήθη νὰ διακρίνῃ τὴν μεγάλην διαφορὰν τοῦ εὐγενοῦς τρόπου, μεθ' οὗ οἱ εὐρωπαῖοι προσφέρονται, πρὸς ἀγαπητὴν γυναῖκα, καὶ τῆς δουλικῆς ὑποταγῆς, ἣν οἱ πατριῶταί της παρὰ τῶν γυναικῶν ἀπαιτοῦσιν. Μετὰ ἀπόδοτον τριῶν ἐτῶν ἐπανῆλθεν εἰς τὴν Γαλλίαν ὁ προστάτης αὐτῆς, καὶ ἡ Ἰτσα κατ' ἀρχὰς κατεβλήθη ἐπὶ τῇ στερήσει αὐτοῦ, ἐν τέλει ὅμως περηγορήθη διὰ τῆς αἰσιδοῦς πίστεως τῶν ἀνατολιτῶν εἰς τὸ πεπρωμένον, ὅτι τοῦτο τῇ ἦτο γεγραμμένον ἀπὸ τὸν Οὐρανόν, διεφύλαξεν ὅμως τὴν ἀνάμνησιν τοῦ πρώτου ἔρωτός της.

Κατ' ἐκείνον τὸν καιρὸν ὁ κύριος τοῦ

ἀραβικοῦ καφενεῖου ἐπρότεινεν αὐτῇ τὴν ἀκόλουθον πρότασιν:

— Ἰτσα, εἶσαι ὥραία καὶ ἔχεις γλυκεῖαν φωνήν, τοῦτα τὸ γνωρίζω, διότι σὲ ἤκουσα ἄδουσάν, ὅτε σοῦ ἔφερον εἰς τὴν οἰκίαν σου καφέν. Ἐὰν θέλῃς ψάλλῃς τὴν ἐσπέραν εἰς τὸ καφενεῖόν μου, θὰ προσελκύσῃς πολλοὺς πελάτας καὶ θὰ σὲ πληρῶνῃ καλὰ.

— Πόσῃ θὰ μοὶ δίδῃς καθ' ἐκάστην ἐσπέραν;

— Θὰ σοὶ δίδω τρία φράγκα.

Τριῶν φράγκων ἡμερήσιον εἰσόδημα, εἶνε πλέον τῶν ὅσων ἔχῃ χρεῖαν μία Αἰθιοπίς· ἡ Ἰτσα ἔσπευσεν μετ' ὀλίγον νὰ συγκατανεύσῃ.

Ἐπεται τὸ τέλος.

Εἰς τὸ Γραφεῖον

Τῶν ἐκλεκτῶν μυθιστορημάτων

Ποιοῦνται τὰ ἐξῆς βιβλία:

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῇ ἐξωτερικῇ ἐπιθυμοῦντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτά, ἐλευθέρᾳ ταχυδρομικῶν τελῶν].

«Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης τὸ Χρῆμα», μυθιστορία Ἐαδὴ δὲ Μοντεπέν (τεύχη 41) Δρ. 6 [6.60]

«Ἡ Κόρη τῆς Μαργαρίτας», μυθιστορία Ἐαδὴ δὲ Μοντεπέν (τόμοι 6) Δρ. 7 [8]

«Ἰατροῦ Ἀπομνημονεύματα—Τὸ Περιδέραιον τῆς Βασιλείας—Ὁ Ἀγγέλο Πιτοῦ—Ἡ Κόμισσα Σαρνὺ—Ὁ Ἰππότης τοῦ Ἐρυθροῦ Οἴκου», μυθιστορία Ἀλεξάνδρου Δ' Ὑμᾶ (ἅπαντα συνέχεται) Δρ. 25 [30]

«Παριῶν Ἀπόκριφα», μυθιστορία Εὐγενίου Σὺν, μετάφρασις Ἰωάννου Ἰ. Σκυλῶση (τόμοι 10) Δρ. 6 [7]

«Αἱ Ρωσίδες Παρθέναι», ὁ Μιχάηλ Μεντς ἐν Ρώσῳ (τόμοι 2) Δρ. 3 [3.30]

«Παλαιὰ Ἀμαρτίαι», λυρική συλλογὴ, ὑπὸ Δημ. Γρ. Καμπούρογλου Δεπτ. 60 [70]

«Ἡ Φωνὴ τῆς Καρδίας μου», λυρική Συλλογὴ, ὑπὸ Δημ. Γρ. Καμπούρογλου Δεπτ. 60 [70]

«Ἱστορία τοῦ Μεγάλου Πέτρου», ἀντικρῆτορος τῆς Ρωσίας, μετὰ εἰσαγωγῆς καὶ παραρτημάτων Δράχ. 3 [3.50]

«Αἱ τίμαι γυναικῶν» διήγημα ὑπὸ Amedee Achard Δεπτ. 75 [90]

«Οἱ Ἀγῶνες τοῦ Β' οὐ: Σέργιο Παννί», μυθιστορία θραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας Δράχ. 2 [2.20]

«Ἐλκοὶ γηλιάδες λευγαὶ ὑπὸ τὰς θαλάσσας», μυθιστορία Ἰουλίου Βέρν [τ. μοι 2] Δρ. 4 [4.20]

«Υπατία», μυθιστορία ἱστορικὴ ὑπὸ Charles Kingsley [τόμοι 2] Δρ. 4 [4.20]

«Κοιμήσθαι» ὑπὸ Ἀγγ. Βλάχου Δρ. 2 [2.20]

«Ὁ Γονζάλβης Κορδοῦβιος ἡ ἡ Γρανάδα ἀνακηθεῖσα» μυθιστορία Δρ. 1.50 [1.70]

«Ἡ Σειρήν», μυθιστορία Ἐαδὴ δὲ Μοντεπέν Δρ. 1.50 [1.70]

«Τὰ Ἀπόκριφα τῆς Ἱερᾶς Ἐξετάσεως» μυθιστορία Δρ. 2 [2.20]

«Ἐθελβίνα» μυθιστορία τοῦ Ἀγγλου Ὁρλέν Δρ. 1.70 [1.80]

«Ἑλληνικαὶ Σκηναὶ» ὑπὸ Ἀγγέλου Βροφαρίου, μετάφρ. ὑπὸ Π. Πανᾶ [τόμ. 2] Δρ. 5 [5.50]

«Αἱ ὑπερβασιλεύσεις» μυθιστορία ἱστορικὴ, ὑπὸ Γεωργίου Ἐβερς, μετάφρασις ὑπὸ Ε. Γαλά η, Ι. Κ. Δελιγιάννη καὶ Στ. Στρέιτ (τόμοι τρεῖς) Δρ. 5.50 [6]

«Περιοδεία τῆς γῆς εἰς ὀδοῦνκοντα ἡμέρας» μυθιστορία Ἰουλίου Βέρν Δρ. 2 [2.20]

«Ἡ μυσηριαδὴς Συμμορία», μυθιστορία Mary Lafon Δρ. 2 [2.20]

«Μπουμπουλλίνα—Ἀρχαῖον», Δράματα Γ. Ἀνδρικοπούλου Δρ. 3 [3.30]